

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

GEEN

soevereiniteit

solidariteit

ZONDER

solidariteit

soevereiniteit

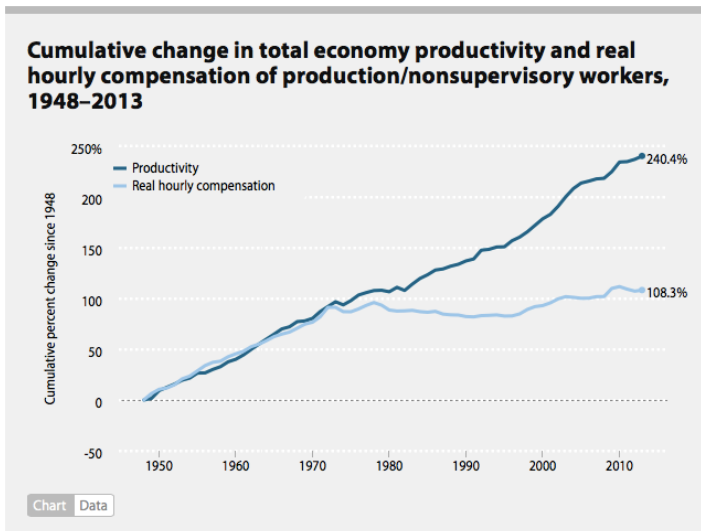
Voortdurend worden we om de oren geslagen met noodkreten over de te hoge loonkost en het verlies aan concurrentiekracht tegenover de rest van de wereld. Deze aanhoudende campagne vanuit het patronaat is zo succesvol dat heel wat werkende Vlamingen in loondienst deze retoriek hebben overgenomen - meestal dan gepaard met een vijandige houding tegenover degenen die worden beschouwd als veroorzakers van de hoge loonkost: werklozen, gepensioneerden, migranten, en zelfs arbeiders en bedienden in andere sectoren die betere bescherming zouden hebben.

Nu er nieuwe "vrijhandels-verdragen" zitten aan te komen die ons in grotere concurrentie stellen tegenover de VS (TTIP) en via de VS ook tegenover China (TPP) dreigt "onze concurrentiepositie" nog verder achteruit te gaan - of anders gezegd: de concurrentie op de arbeidsmarkt wordt vanaf dan mondiaal georganiseerd zodat er een mondiale neerwaartse spiraal zal optreden. We mogen ons dus verwachten aan enerzijds méér werkloosheid en anderzijds veel slechter arbeidsvoorwaarden. Weldra worden "flexi-" en "minijobs" en zelfs "zero-hour"-contracten ook bij ons een norm.

Waar men het echter zelden over heeft is de *reële productiviteit van de economie*, dat wil zeggen hoeveel de gemiddelde werknemer effectief voortbrengt aan nieuwe welvaart. Die is spectaculair gestegen in de voorbije decennia, terwijl de verloning daartegenover amper gestegen is in die periode. De grote bedrijven produceren dus veel méér, terwijl het aandeel van de loonkost in die periode *stelselmatig is gedaald*. Dit toont de grafiek op de volgende bladzijde bijvoorbeeld, die productiviteit vergelijkt met uurloon. De cijfers zijn voor de VS, maar de tendens is in Europa gelijkaardig, al wordt die wat getemperd door de aanwezigheid van een sociale welvaartsstaat en een nog vrij sterke syndicale traditie.

De discrepantie wordt nog meer spectaculair als we zouden kijken naar de potentiële totale productiecapaciteit, dat wil zeggen wat al de productie-middelen in theorie *zouden kunnen voortbrengen* (los van de ecologische impact die dat zou hebben, maar dat is voor de

bedrijfswereld nooit een *ernstig issue* geweest). Door de economische stagnatie van de voorbije jaren als gevolg van een permanente crisis en krampachtige pogingen om die op te lossen met financiële zeepbellen, draait de productie maar op een fractie van wat ze potentieel zou kunnen bereiken. Heel veel kapitaal verdwijnt vandaag in die zeepbellen of wordt door de bedrijfswereld afgeschermd om monopolie-posities te beschermen (bijvoorbeeld patentrechten). Het is dan ook ironisch dat we zagezegd allemaal "langer zullen moeten werken". De realiteit is *dat de mensheid nog nooit zo rijk en welvarend is geweest* in de geschiedenis. Uiteraard, met dien verstande dat de welvaart zeer slecht verdeeld is. Indien de geproduceerde welvaart en de potentieel produceerbare welvaart efficiënter zouden verdeeld worden, zouden we allemaal juist minder lang kunnen werken om diezelfde welvaart te genereren. Met de cijfers van onderstaande grafiek is het in principe mogelijk om van werkweken van vijf naar twee dagen te gaan en toch dezelfde welvaart te behouden. Stel u voor dat u maar twee dagen meer per week moet werken voor hetzelfde loon als een voltijdse job vandaag. Dat zou dus in principe mogelijk zijn. Of indien we het anders zouden organiseren, konden we al na pakweg vijftien arbeidsjaren op pensioen in plaats van veertig. Maar dat botst natuurlijk compleet met de kapitalistische logica.

bron <http://stateofworkingamerica.org/chart/swa-wages-figure-4u-change-total-economy/>

De ironie van de situatie is natuurlijk dat de enorme stijging van productiviteit ook botst op de paradox van de relatief dalende koopkracht van de bevolking. Er is een permanente overproductie, de bedrijfswereld geraakt de geproduceerde goederen en diensten niet allemaal kwijt. Het resultaat is maatschappelijk cynisme ten top: groeiende bergen afval, groeiende voorraden die moeten vernietigd worden om de prijzen kunstmatig hoog te houden, en desondanks nog steeds aanhoudende armoede in grote delen van de wereld. In de Westerse wereld lost men deze tegenstrijdigheid al geruime tijd op met net datgene dat de huidige crisis heeft veroorzaakt: schulden maken. De bevolking moet immers gaan lenen om gelijke tred te houden met de te consumeren goederen en diensten, waarvan het aanbod sneller groeit dan de feitelijke vraag. We zagen zo financiële zeepbel na zeepbel komen en gaan, allen gebaseerd op een onvermijdelijke toename van schulden. Dit probleem kan simpelweg niet fundamenteel opgelost worden binnen het bestaande economisch model. Er dringt zich op de middellange termijn een ernstige reorganisatie van de economie op, zeker als - zoals verwacht - de automatisering nog exponentieel gaat toenemen. We riskeren anders naar een maatschappij te gaan waar alles automatisch en overvloedig geproduceerd wordt door private ondernemingen maar er simpelweg geen consumenten meer zijn met een eigen inkomen, want iedereen is werkloos en dus veroordeeld eeuwig te blijven lenen.

Wie even goed nadenkt ziet natuurlijk wel een oplossing in zo'n scenario. Maar velen zullen die oplossing wellicht als "utopisch" afdoen.

Fascisme

70e verjaardag van de overwinning op het nazisme

In mei vierden we dat 70 jaar geleden het Duitse nazisme op 8 mei 1945 en in september het Japanse militarisme, bondgenoot van Hitler, werden verslagen door de geallieerden waarvan de Sovjet-Unie, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten deel uitmaakten, samen met een hele reeks verzetsbewegingen van China over Joegoslavië tot West-Europa. Maar in het licht van de huidige machtsgreep van het mondiaal kapitaal, de grote onzekerheid en sociale achteruitgang van miljoenen mensen, mogen we ons afvragen of in 1945 het fascisme en nazisme wel werd verslagen...

Het nazisme als Duitse variant van het fascisme werd in mei 1945 als staatsvorm verslagen – een staatsvorm die Hitler zag als het begin van een duizendjarig rijk. Nazi-Duitsland werd grotendeels door de Sovjet-Unie vernietigd. De Sovjet-Unie betaalde de hoogste prijs van alle geallieerden: 23 miljoen doden, burgers en militairen, partizanen en duizenden verbrande dorpen, bedrijven. Er bestaan ontelbare historische geschriften over de strijd tegen Nazi-Duitsland (bijv. de Engelse historicus Richard Overy, “Ruslands Oorlog”). Het zwaartepunt van de oorlog van het nazisme was gericht op de vernietiging van de Sovjet-Unie. Het uitgestrekte Euro-Aziatische, grondstofrijke Rusland heeft altijd de Westerse imperialisten aangetrokken. In 1812 waagde Napoleon zijn kans om Rusland te veroveren. Honderd jaar later intervenueerden de Westerse mogendheden in de Russische Burgeroorlog. En in 1941 startte operatie Barbarossa van Nazi-Duitsland tegen de Sovjet-Unie. Deze pogingen zijn allemaal mislukt, niet zonder onnoemlijke materiële schade en bloedvergieten. Als er één land het recht heeft de overwinning op Hitler's Duitsland en zijn bondgenoten te vieren is het wel Rusland.

Vandaag is een belangrijke vraag of de fascistoïde ideologie wel werd verslagen. Op deze vraag moeten we helaas negatief antwoorden. Na de nederlaag in 1945 kropen het fascisme en zijn handlangers onder de stenen. Nazimisdadigers doken onder, geholpen ook door de Westerse elite. In de Koude Oorlog konden vele SS'ers en Gestapo-ambtenaren aan de slag in Westerse geheime diensten en politie. Ze namen ook snel hun plaats in het economisch leven in. De Verenigde Staten sleepten een aantal met het nazi-regime verbonden wetenschappers naar eigen land om er te werken aan bewapenings- en ruimteprogramma's of mee te werken in de op gang gekomen Koude Oorlog. Verwonderlijk was dit niet gezien al voor de oorlog Amerikaanse heersende middens miljoenen dollars hadden geïnvesteerd in het Hitler-regime. Bijv. IBM speelde een belangrijke rol in het gebruik van ponskaarten tijdens de Holocaust. De familie Bush, die nadien nog twee presidenten zou leveren, had grote belangen in Nazi-

Duitsland. Het Vaticaan leverde heel wat hulp om via zijn wereldwijde netwerk nazi's te helpen vluchten naar Zuid-Amerika.

Daarnaast kende het fascisme een heropleving via duidelijk fascistische begeringen zoals de Griekse Gouden Dageraad, het Hongaarse Jobbik, de Oekraïense Rechtse Sector,...

Het fascisme is altijd al een nuttig hulpstuk gebleken voor de Westerse imperialistische elites. De gekende antimondialist, de Egyptenaar Samir Amin, noemt ze de Triade: de VSA als supermacht, Europa, Japan. Volgens hem wordt het wereldtoneel gedomineerd door de pogingen van de Triade om hun exclusieve controle over de planeet te behouden door een combinatie van de economische, neoliberale mondialisatie die het financieel transnationaal kapitaal van de Triade toelaat om alleen te beslissen over alle mogelijke domeinen van hun exclusieve belangen van de planeet (TTIP-onderhandelingen), en de militaire controle door de VSA en hun bondgenoten met het doel om elke poging van gelijk welk land, om van onder het juk van het Westen uit te komen, in de kiem te smoren. De retoriek van de westerse media en liberale politici die stellen dat hun politiek democratie wil bewerkstelligen is een leugen. Zij hebben nooit democratische doelstellingen willen bewerkstelligen. Het Westen heeft in de naoorlogse periode systematisch de meest anti-democratische en vaak fascistische anti-democratische krachten vrij spel gegeven om landen ondergeschikt te maken aan de haar belangen. Ze speelden een belangrijke rol bij het vestigen van rechtse militaire dictaturen in Latijns-Amerika, met de actieve steun van de VSA, in de tweede helft van vorige eeuw, als reactie op het aan de macht komen van links-patriottische regimes. In dit opzicht zijn alle landen die niet tot de Triade behoren potentiële vijanden.

Dichter bij huis in Europa. De Triade organiseerde in de hoofdstad van Oekraïne, Kiev, een EU-VS-staatsgreep op 14 februari 2014. Een begrijpelijke, massale, vreedzame protestbeweging tegen een corrupte (maar legitiem verkozen) president, werd mede overgenomen door extreem-rechtse krachten in Oekraïne. Met de actieve steun van hun liberale bondgenoten zoals bij ons een G. Verhofstadt (VLD), V. Van Quickenborne (VLD), B. Somers (VLD) en M. Demesmaeker (N-VA) die zich te gaan inlaten in Kiev met het massaprotest. Vernoemde liberalen werden zo de objectieve bondgenoten van fascistische stoottroepen. Het gaat om de sinds WOII bestaande fascistische milities zoals de Pravy Sektor (Rechtse Sector) en Svoboda (Vrijheid) die in WOII heel wat oorlogsmisdaden begingen. Het fascistische Azov-bataljon strijdt mee tegen de opstand van de Russisch-sprekenden in Oost-Oekraïne. Na de staatsgreep steunt de Oekraïense regering fascistische milities en verbood zij de werking van de Oekraïense Communistische Partij (leiders van deze partij werden aangevallen en heel wat kantoren in brand gestoken). De Oekraïense regering steunt openlijk de neonazistische milities die met hakenkruisen en SS-insignes ten strijde trekken tegen het overwegend Russisch sprekende oosten van Oekraïne dat economisch ook sterk verbonden is met Rusland. Om de coördinatie te verbeteren werd op 6 april jl. door de regering besloten Dmytro Jarosj (hoofd van de fascistische militia Rechtse Sector) benoemd tot

raadgever van de opperbevelhebber van het Oekraïense leger. Jarosj moet een bemiddelaar zijn om de integratie van fascistische bataljons in het leger mogelijk te maken. En dit alles met steun van het Westen. Inmiddels zijn Canadese, Britse en Amerikaanse militairen aangekomen in Kiev om de fascistische milities die inmiddels in het leger zijn opgenomen, te trainen. Pas maanden later werd de VS-regering terruggeroepen door het Congres dat een amendement indiende om te stoppen met het trainen van de openlijk neonazistische Azov-Bataljon. In hoeverre deze parlementaire actie effect zal hebben, is niet duidelijk, aangezien het Azov-Bataljon intussen opgenomen is in de officiële Oekraïense Nationale Gard. Voor Brussel en Washington en de Vlaamse liberale heren blijken dit alles geen bezwaar te zijn. Extreem-rechtse haviken in Washington zien het nog verder: ze willen van de Oekraïense spanningen gebruik maken om Rusland in een oorlog te trekken. Vandaar hun massale wapenleveringen aan de Oekraïense regering. Wat Rusland natuurlijk zal aanzetten hetzelfde aantal wapens te leveren aan de vnl. in Oost-Oekraïne strijdende tegenstanders van het regime in Kiev. In december kreeg Oekraïne 350 miljoen dollar Amerikaanse militaire steun bovenop een hulppakket van 1 miljard dollar dat het Amerikaanse parlement in maart 2014 goedkeurde. Ook in andere Europese landen, de Baltische staten, Hongarije en Griekenland komen neonazistische partijen te voorschijn en behalen goede electorale resultaten en schuwen het geweld niet tegen politiek andersdenken, Roma, immigranten,...

Al deze ontwikkelingen aan de grenzen van Rusland, de agressieve toon en maatregelen, samen met de versterking van de NAVO-aanwezigheid aan zijn grenzen zijn niet van aard om Rusland gerust te stellen. Temeer daar het Rusland van Vladimir Poetin zich openlijk wil onttrekken aan het imperiale juk van het Westen, middels de Euro-Aziatische Economische Unie die Poetin wil opbouwen, zijn rol in de opkomende BRICS-landen (Brazilië, Rusland, India, China en Zuid-Afrika) en het openlijk beleid om van het dollar-imperialisme af te geraken door het oprichten van eigen financiële instituties samen met de BRICS- landen als alternatief voor de door het Westen gedomineerde instellingen: IMF, Wereldbank en handelsbetrekkingen via de nationale munten te laten passeren en niet meer via de omweg van de dollar. Deze vaststelling ontlast Rusland natuurlijk niet van alle zonden: het is op zijn beurt een imperialistische mogendheid, die het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren selectief toepast (Tsjetsjenië, Abazië, Koemukië, ...) met een gebrekkige democratie een economie die beheerst wordt door oligarchen, zij het tegenwoordig oligarchen die aanleunen bij het Kremlin. Het ene imperialisme dient niet boven het andere te worden verkozen.

V-SB eist steun voor het enige succesvolle alternatief voor ISIS

10 maanden luchtbombardementen tegen ISIS hebben deze terreurorganisatie blijkbaar niet fundamenteel verzwakt. Na meer dan 6200 luchtraids tegen het zelfverklaarde “kalifaat” is het er enkele weken terug in geslaagd om de stad Ramadi op 100 km van Bagdad in te nemen, net als de stad Tadmur op 200 km van Damascus . Bovendien is het er in geslaagd om ook zijn interne logistieke verbindinglijnen te verstevigen door de Syrisch-Iraakse grenspost Al Tanf/Al Waleed in te nemen. Met de verovering van de militaire basissen in Ramadi en Tadmur zijn terug grote wapenarsenalen met zwaar militair materieel buitgemaakt. In zijn strategie om zelfvoorzienend te zijn heeft het nu ook de olievelden van Al Hail, Al Arak en Al Chaer veroverd nadat het voordien al de olievelden rond Deir-ez-Zor en de vruchtbare landbouwgronden te noordoosten van Aleppo bezet had. ISIS past zich bovendien flexibel aan aan de wijzigende omstandigheden: ze maken gebruik van nieuwe infiltratietechnieken, leggen hun propagandamachine tijdelijk stil op bepaalde fronten wanneer nodig, etc.

Op hetzelfde moment dat ISIS Al Tanf in nam en het Iraakse en Syrische leger zich uit respectievelijk Ramadi en Tadmur terug trokken/wegvluchtten, namen de Volksverdedigingseenheden van West-Koerdistan (Rojava) (YPG/YPJ) het strategisch knooppunt Til Temir in. Daarmee gaven ze een strategisch antwoord op het recentste ISIS-offensief en verstevigden ze de verbindinglijnen tussen de verschillende kantons in West-Koerdistan. Op 20 mei werd door de YPG/YPJ de berg Kezwan (Mt. Abd al Aziz), een ISIS-burcht waar de terroristen drie trainingskampen hadden, veroverd. Daarmee bewijzen de YPG dat ze zowat de enige macht in de regio zijn die en militair voldoende sterk is, en voldoende discipline heeft om op een succesvolle manier ISIS te bestrijden. Het wordt dan ook hoog tijd dat de Belgische regering en de EU, het zogenaamde “vrije westen”, de waarde van deze beweging correct inschat en valoriseert. Daarom eist de V-SB dat:

- De ideologische moederbeweging van YPG/YPJ, de PKK, van de lijsten van de terreurorganisaties van de EU en haar lidstaten geschrapt wordt.
- Dat de YPG/YPJ de noodzakelijke militaire steun krijgt wanneer ze daarom vragen, zowel in de vorm van luchtsteun als van militair materieel.

- Dat er een strategische samenwerking komt om enerzijds de barbarij van ISIS definitief te elimineren en anderzijds een toekomstgericht samenlevingsmodel voor de verschillende etnische en religieuze gemeenschappen in het hele gebied uit te bouwen, gebaseerd op het democratisch confederalisme van autonome gemeenschappen zoals de linkse Koerdische Beweging deze de laatste 10 jaar promoot en implementeert.

Verkiezingsoverwinning HDP

De V-SB feliciteert de Democratische Volkspartij HDP met haar succes bij de verkiezingen voor een nieuw parlement in de Turkse staat op 7 juni 2015.

Het feit dat een democratische partij er voor het eerst sedert vele decennia in geslaagd is toegang te krijgen tot het parlement van de Turkse staat is verheugend nieuws. Dat dit ten koste ging van honderden gewonden bij de meer dan 120 aanvallen en bomaanslagen tegen HDP-lokalen en verkiezingsmeetings, twee dode sympathisanten die gelynacht werden door vijandige bendes en nog eens twee doden bij de bomaanslag in Amed vorige vrijdag 5 juni is een duidelijke graadmeter van de democratische ingesteldheid van het Turkse politieke landschap. De straffeloosheid waarmee het geweld tegen de HDP gepaard gaat is ook een graadmeter voor de rechtsstaat die de Turkse republiek beweert te zijn.

Dankzij de verkiezingsoverwinning van de HDP zullen voor het eerst ook Yezidi, Rom en mensen die openlijk uitkomen voor hun homoseksuele geaardheid in het parlement van de Turkse republiek zitten.

Na de overwinning op de ISIS-terroristen in de slag om Kobanê is deze HDP verkiezingsdoorbraak een nieuwe belangrijke stap vooruit voor de PKK-beweging en haar project voor een democratisch confederalisme van autonome etnische en religieuze gemeenschappen in het Midden-Oosten.

V-SB feliciteert de YPG/YPJ met de bevrijding van Girê Spî/Tal Abyad

Jarenlang was Girê Spî/Tal Abyad de toevoerlijn voor grote hoeveelheden wapens, munitie, voertuigen en duizenden westerse terroristen naar ISIS onder het goedkeurend oog van het AKP-regime in Ankara. Het was ook één van de belangrijkste doorvoerplaatsen voor de olie-export van ISIS naar NAVO-lidstaat Turkije.

De hypocrisie van de westerse staten ten spijt heeft de Koerdische Nationale Bevrijdingsbeweging besloten een einde te maken aan deze toestand. Op 6 mei startte ze een offensief dat de naam "Operatie Martelaar Rubar Qamishlo" kreeg. Sedert afgelopen zondag 14 juni hebben de Volksverdedigings-eenheden YPG/YPJ ISIS verdreven uit het strategisch gelegen stadje Girê Spî/Tal Abyad. Daarmee heeft de PKK-beweging een nieuwe stap gezet in de territoriale continuïteit van Rojava waardoor ook de verdediging van de kantons geconsolideerd wordt.

De V-SB feliciteert YPG/YPJ dan ook met deze nieuwe belangrijke stap vooruit voor de realisatie van hun project voor een democratisch confederalisme van autonome etnische en religieuze gemeenschappen in het Midden-Oosten.

Catalonië

Verkiezingen Catalaanse landen

De Morgen en de framing van de verkiezingsuitslag in de Catalaanse landen.

Onder de titel “Nieuwlinkse doorbraak in de stad” bericht De Morgen over de gemeente- en provincieraadsverkiezingen van 24 mei in de Spaanse staat. Over de stevige winst die geboekt wordt door de linkse Catalaanse nationalistena wordt met geen woord gerept. Erger nog, in een grafiek die de verkiezingsuitslag in de Catalaanse hoofdstad weergeeft, wordt de uitslag weggeframed voor wie niet vertrouwd is met het partijpolitieke landschap in Catalonië.

Boven de grafiek staat de titel “extreem links rukt op”. CiU wordt er geduid als “Catalaanse nationalistena” terwijl het in feite om een kartel van de nationaal-liberalena van de Convergencia Democratica de Catalunya en de christendemocraten van de Unió Democratica de Catalunya gaat. Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) wordt er geduid als “linkse Catalanena”. Zij zijn natuurlijk linkse Catalanena maar evenzeer republikeinse independentistena. Blijkbaar vindt De Morgen het niet wenselijk dit aan zijn nietsvermoedende lezerna mee te delen. De Candidatura d’Unitat Popular (CUP) worden er geduid als “communistena” terwijl ze independentistische radencommunistena zijn. Blijkbaar te subversief voor de progressievere uitgave van mediamagnaat Van Thillo. Uit het grafiekje valt wel de zetelverdeling af te leiden maar niet de verschuivingena die plaats gevonden hebben noch de implicatiena die er kunnen uit geëxtrapoleerd worden voor de parlementsverkiezingena in het najaar.

In het Principat, dat deel van de Catalaanse landen dat doorgaans als “Catalonië” geduid wordt maar eigenlijk maar één van de vier Catalaanse landen is, verviervoudigen de CUP hun aantal gemeenteraadslidena tot 372. Ter vergelijking: op een totaal van 9077 te verkiezen raadslidena behaalt de PP er 241, de PSOE 1278, de CiU 3324 en de ERC 2381. De CUP heeft haar 372 verkozenena gehaald met 221.746 stemmen, 7,12% van het totaal aantal stemmen uitgebracht in het Principat. Dit zou de CUP minstens drie verkozenena in het Spaans parlement opleveren.

De ERC haalt zijn 2381 verkozenena met 510.137 stemmen, 16,39% van de uitgebrachte stemmen in het Principat. Dit zou de ERC 10 verkozenena opleveren in het Spaans parlement tegenover de 3 die het er nu heeft. CiU haalt haar 3333 verkozenena met 668.892 stemmen, 24,49% van de in het Principat uitgebrachte stemmen. Dit zou haar in het Spaans parlement doen terugvallen van 16 zetela op 15 zetela.

Mochten het Spaanse parlamentsverkiezingen geweest zijn dan zou het aantal vertegenwoordigers van Catalaanse “nationalistische” en independentistische formaties gestegen zijn van 19 tot 28. Ter vergelijking: Podemos zou 16 zetels behaald hebben over het geheel van de Spaanse staat. In totaal halen de Catalaanse “nationalistische” en independentistische formaties 45% van de in het Principat uitgebrachte stemmen. Maar ook in de kartellijst Barcelona en Comú, de kartellijst waar naast het Iniciativa Catalunya Verde ook Podemos deel van uitmaakt in Barcelona, bevinden zich verschillende andere formaties die voor een onafhankelijk Catalonië zijn zoals Proces Constituent. Bovendien hebben de CUP voor het eerst ook in het País Valenciana verkozenen gehaald.

Naar een eenheidslijst voor onafhankelijkheid.

Na lange onderhandelingen kwamen een aantal van de grootste spelers in de Catalaanse politiek tot een overeenkomst voor een eenheidslijst voor onafhankelijkheid, in de aanloop naar de verkiezingen in september. Het is ongezien in Europa: de twee grootste partijen, de CDC van zittend president Artur Mas en de ERC met belangrijkste oppositieleider Oriol Junqueras, zetten een stap terug ten voordele van een lijst van de burgerbewegingen. De eenheidslijst is een samenwerking tussen ANC, Òmnium en Gemeenten voor Onafhankelijkheid, waarvan de ex-voorzit(st)ers de eerste drie plaatsen van de lijst zullen bezetten. Artur Mas en Oriol Junqueras volgen op plaatsen vier en vijf. Verder zullen nog kleinere partijen en organisaties aan de lijst deelnemen. Voor een overzicht van de Catalaanse onafhankelijkheids-beweging kunnen we deze artikels op Doorbraak aanraden:

<http://www.doorbraak.be/nl/nieuws/de-catalaanse-onafhankelijkheidsbeweging-wie-wie>

<http://www.doorbraak.be/nl/nieuws/wie-wie-partijpolitiek-catalonië>

Wie niet aan de eenheidslijst meedoet is de CUP, Candidatura d'Unitat Popular, de radicaal linkse onafhankelijkheidsbeweging. CUP steunde wel een eenheidslijst op voorwaarde dat het een volledig “civiele” lijst zou worden waar geen enkele beroeps politicus op zou staan en dat de drie voornaamste pro-onafhankelijkheidspartijen zouden campagne voeren voor die “lijst van de bewegingen”. Dat was niet naar de zin van Artur Mas (de huidige president) die wel een rol wil blijven houden voor de huidige partijen (vooral de zijne). CUP zal dus apart naar de verkiezingen gaan, maar zal in het parlement de eenheidslijst wel steunen bij de voorbereidingen van de onafhankelijkheidsverklaring, die in principe volgend jaar kan gebeuren.

Baskenland

In Memoriam Periko Solabarria

Op 24 juni heeft Baskenland afscheid moeten nemen van Periko Solabarria, decennia lang militant van de linkse Baskische beweging.

Periko werd in 1930 geboren in een bescheiden gezin als zoon van een mijnwerker. Als priester werkte hij in de mijnwerkersstad Zugaztieta/La Arboleda. Door zijn steun aan de arbeidersbeweging ten tijde van het Franco-regime belandde hij meermaals in de gevangenis. Hij was één van de pioniers van de priester-arbeiders.

In 1975 werd hij lid van de linkse Bakisch-nationalistische vakbond LAB. In 1977 werd hij verkozen voor de links-nationalistische partij Euskadiko Ezkerra. Maar in 1978 lag hij mee aan de basis van Herri Batasuna. Hij zou tot begin jaren '90 verkozen blijven op verschillende niveau's.

In 2012 steunde hij de lijst EH Bildu vanaf de laatste plaats. Tot aan zijn dood, ondanks zijn hoge leeftijd en gezondheidsproblemen bleef Periko zich als militant inzetten voor bewegingen van werklozen, feministische bewegingen,...

In 2013 op het congres Gazte Danbada van de Baskische jongerenbeweging Ernai, waar de V-SB ook aanwezig was met een delegatie, sprak hij een publiek van duizenden jongeren toe. De stilte waarmee duizenden jongeren geboeid luisterden naar de intussen 83-jarige Periko Solabarria, was een teken van respect voor deze Baskische militant.

Sluiting van de herriko taberna's

Het Opperste Gerechtshof van de Spaanse Staat beveelt de sluiting en inbeslagname van niet minder dan 107 Baskische herriko taberna's. De herriko taberna's (Baskisch voor "taverne van het volk") zijn vooral een verzamelplaats voor linkse Baskische militanten, en dus een doorn in het oog van het regime in Madrid.

In 2002 startte rechter Baltasar Garzón van de Audiencia Nacional (een uitzonderingsrechtbank die dateert uit het Francoregime, toen onder de naam Tribunal de Orden Público) de rechtzaak tegen de linkse Baskische beweging waarbij 11 mensen gearresteerd werden. Later werden 55 herriko taberna's in beslag genomen, en werd van de partij Batasuna 24.000.000 euro geëist als economische schadevergoeding voor straatgeweld. De herriko's werden door de Spaanse uitzonderingsrechtbank beschouwd als een financieringsmiddel van Batasuna. En volgens de Spaanse logica dus uiteindelijk financiering van ETA, aangezien zij het volledige linksnationalistische middenveld beschouwt als een constructie van ETA...

In 2003 werd Batasuna verboden via de Wet op de Partijen.

In 2006 stelde de Spaanse rijkswacht, de Guardia Civil, een lijst op van 120 herriko taberna's die dienden gesloten te worden. Na protest van tal van partijen en na betogingen moest de sluiting van 61 herriko's ongedaan gemaakt worden omdat ze op geen enkele wijze een verband met Batasuna kon aantonen.

In 2014 besliste de Audiencia Nacional de opsluiting van 20 mensen en de inbeslagname van 111 herriko taberna's.

Het Opperste Gerechtshof bevestigde deze uitspraak in juni 2015, al werd het aantal in beslag genomen herriko's 'beperkt' tot 107 en werd een aantal mensen vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. Deze herriko's dienen volgens de uitspraak openbaar verkocht te worden en de opbrengst dient naar de Spaanse schatkist te gaan.

Het regime in Madrid wil met deze maatregel opnieuw het linkse Baskische middenveld ontmantelen. Nadat ETA de gewapende strijd beëindigd heeft, nadat de linkse Baskische beweging duidelijk gekozen heeft voor een politieke weg, nadat de Baskische linksnationalistische partij EH Bildu haar plaats in het politieke landschap heeft afgedwongen via verkiezingssuccessen, ziet Madrid nog steeds maar één uitweg, de optie die zij al bijna 80 jaar hanteert: blinde staatsterreur met arrestaties, confiscaties, folteringen,...

De linkse Baskische beweging legt zich hier uiteraard niet bij neer en steekt onmiddellijk de handen uit de mouwen om te mobiliseren tegen deze aanval van de Spaanse Staat.

Bij verkiezingen binnen de Spaanse Staat hebben Catalonië en Baskenland altijd een andere politieke dynamiek gekend. Ook bij de verkiezingen van 24 mei was dit niet anders.

We kijken hierbij naar de vier Baskische provincies binnen de Spaanse Staat: Gipuzkoa, Araba, Bizkaia en Nafarroa. Op 24 mei werden hier, net zoals elders, gemeenteraadsverkiezingen gehouden. Daarnaast waren er provincieraadverkiezingen in Gipuzkoa, Araba en Bizkaia en de verkiezingen voor het parlement van de Forale Gemeenschap van Navarra. (De verkiezingen voor het parlement van de Baskische Autonome Gemeenschap zijn voorzien voor november 2016).

Partijen in Baskenland

De belangrijkste machtspartij in Baskenland is de conservatieve PNV/EAJ (Partido Nacionalista Vasco ofwel Eusko Alderi Jeltzalea).

De linkse nationalistenvorming hebben sinds het verbod op Herri Batasuna in 2001 steeds opnieuw partijen opgericht, die telkens weer door de machthebbers in Madrid verboden werden (Batasuna, Euskal Herrialdeetako Alderdi Komunista, ...). Ook partijen die al langer bestonden (Acción Nacionalista Vasca, opgericht in 1930) botsten telkens op een verbod vanwege Madrid. Ondanks dat de ETA al enige tijd de wapens had neergelegd, ging (en gaat) de Spaanse regering door met het vervolgen van de linkse Baskische nationalistenvorming. Sinds de legalisering van de links-Baskische lijst Amaiur werd dit kartel steeds verder uitgebreid (en veranderde ook enkele

malen van naam). Vandaag staan zij gekend als Euskal Herria Bildu, en zijn gegroeid tot een politieke formatie die bijna zo groot is als de conservatieve PNV. Bij de lokale verkiezingen van 2011 slaagde ze er zelfs in om in de provincie Gipuzkoa groter te worden dan de PNV en kon ze tevens de burgemeester van Donostia leveren. In het Europees Parlement heeft zij een gezamenlijke zetel met het Galicische BNG in de fractie van Europees Unitair Links/Noords Groen Links.

EH Bildu trok naar de verkiezingen met een programma rond: milieu- en afvalbeleid, verzet tegen een TGV-lijn, inspelen op diversiteit (meer aandacht voor jongeren, vrouwen, nieuwe Basken,...), behoud van de openbare diensten en de strijd tegen corruptie.

De Spaanse partijen PSOE en PP zijn kleinere partijen in Baskenland,

alhoewel de PSOE al meerdere keren een coalitie vormde met de conservatieve PNV.

De kleinere links-nationalistische partij Aralar, die altijd ontsnapt is aan vervolging door Madrid (omdat de regering van Madrid Aralar beschouwde als instrument om Baskisch links te verdelen), maakt sinds 2012 deel uit van het EH Bildu-kartel.

De verkiezingen van 24 mei

Net zoals in de rest van de Spaanse Staat leden ook in Baskenland de fascistische Partido Popular een zware nederlaag. Ze vallen terug van 12 à 13% naar 8%. Ook de sociaaldemocraten van de PSOE (onder de naam PSE en PSN) gaan achteruit van 16 à 17% naar 12%.

De partij Ciudadanos, die publiekelijk zegt wat de fascistische PP denken, maar niet openlijk durven zeggen, mag dan wel in de Spaanse Staat 1,5 miljoen kiezers halen (7%), maar in Baskenland bestaat zij feitelijk niet (1 à 2%).

De conservatieve PNV slaagt erin om nog licht te groeien (bij de gemeenteraadsverkiezingen gaat ze van 28 naar 29%, binnen de provincies van 26 naar 27%). Vermoedelijk trekt zij een aantal stemmen van de PP weg.

De linkse nationalistische EH houden redelijk stand, en blijven bij de gemeenteraadsverkiezingen status quo (ze consolideren hun

goede score van 2011). In Gipuzkoa blijft ze ook nipt de grootste partij (31%) en in de andere 3 provincies is ze de tweede grootste partij. Bij de provincieraadsverkiezingen verloor EH Bildu echter 26.000 stemmen en ging 2% achteruit.

Mogelijk ligt dit aan de opkomst van Podemos.

Podemos

De lijst Podemos kwam op in alle 4 de provincies en haalde er ineens 195.000 stemmen, hetgeen goed is voor 14%. Maar Podemos is lokaal niet goed ingeplant. Podemos vormde lokaal een aantal kartels met andere partijen, maar haar resultaat bij de gemeenteraadsverkiezingen komt helemaal niet in de buurt van deze 195.000 (de verschillende kartels haalden samen slechts 35.000 stemmen).

Het feit dat Podemos in de provincies 14% haalt, en in de gemeenten slechts 2%, maakt het mogelijk om statistisch kijken bij welke partijen Podemos stemmen kan halen. Blijkbaar bij alle partijen behalve bij de conservatieve PNV.

In de provincies verloor EH Bildu 26.000 stemmen, terwijl ze in de gemeenten status quo bleef; de PSOE verloor in de provincies 40.000 stemmen terwijl ze in de gemeenten maar 25.000 stemmen verloor; de PP en haar Navarrese zusterpartij UPN verloren in de provincies 85.000 stemmen terwijl ze in de gemeenten

'maar' 60.000 stemmen verloren; en de nieuwe linkse lijst Irabazi mocht dan wel 50.000 stemmen halen in de gemeenten, maar haar resultaat in de provincies was beperkt tot 30.000.

Nafarroa

Navarra of Nafarroa wijkt politiek een beetje af van de rest van Zuid-Baskenland. Ze maakt geen deel uit van de officiële Baskische Autonome Gemeenschap maar vormt een eigen autonome gemeenschap: de Forale Gemeenschap Navarra. Vooral het zuiden is erg verspaanst, in tegenstelling tot het noorden (tussen Iruñea en de Pyreneeën).

De grootste partij is de UPN. Dit was lange tijd de lokale afdeling van de PP, maar sinds enige jaren komen zij apart op.

De lijsten die zich expliciet als Baskisch uiten haalden de beste score ooit. EH Bildu groeide bij de gemeenteraadsverkiezingen van 12 naar 16%. De kartellijst Geroa Bai haalde 9% van de stemmen (en 16% bij de verkiezingen voor het parlement van Nafarroa).

Opvallend is ook dat Podemos even sterk scoort in Navarra als in de rest van Baskenland.

Coalities

Veel zal morgen afhangen van hoe de coalities gevormd worden. Daarbij lijkt vooral de PNV de sleutel in handen te hebben. Dat EH Bildu coalities sluit met de Spaanse machtspartijen PSOE en PP lijkt ondenkbaar. Beide partijen hebben er in het verleden immers hun hand niet voor omgedraaid om linkse Baskische nationalistische partijen te laten vermoorden.

EH Bildu en Podemos zijn ook samen niet sterk genoeg voor meerderheden te vormen. Een coalitie maken met PNV erbij ligt ook moeilijk: waar voor EH Bildu het sociale en economische beleid van PNV al moeilijk ligt, komt daar voor Podemos nog eens het (gematigde) Baskisch nationalisme van PNV bij. Mogelijk zullen er daarom een hoop conservatieve meerderheden gevormd worden, en zoekt de PNV aansluiting bij de grote verliezers van de verkiezingen: de Spaanse machtspartijen PSOE en PP.

Linkse bewegingen en partijen zullen zich dus waarschijnlijk moeten klaarmaken voor sociale actie. Gelukkig hebben ze daarin al bijzonder veel ervaring en laat Baskisch links zich nooit op de knieën dwingen.

Griekenland – Europa

Nederlaag van Syriza of nederlaag van links in Europa?

Wanneer een land in crisis zit kan alles snel gaan. Amper een paar dagen nadat de Griekse bevolking in meerderheid "nee" zei tegen de zogenaamde "reddingsplannen" van de Troika capituleerde Alexis Tsipras, regeringshoofd van de alom geprezen én gehate partij Syriza, bijna volledig voor de eisen van die Troika. Meteen kraaide rechts Europa victorie, en ging er een schok door links Europa dat een boegbeeld van het sociaal verzet zo op de bek zag gaan. In alle emoties was er dan ook weinig ruimte voor een degelijke analyse van wat er gebeurde. Voor de enen was Tsipras een verrader en lafaard, anderen genoten van de totale vernedering van de Griekse rebellen. Maar wat feitelijk werd aangetoond was dat de linkse droom van een "sociaal verenigd Europa" meer dan ooit tevoren een illusie is, en dat links niet enkel in Griekenland maar in heel Europa heeft gefaald door die haast dogmatische eurofilie. Maar ook, en wellicht nog veel fundamenteler, is het gegeven dat veel zogenaamde "nationalisten" en "eurocritici" van de rechterzijde in Europa, als het er op aankomt, eigenlijk de nationale soevereiniteit van volkeren als een obstakel zien en de feitelijke staatsgreep van een supranationale technocratie luid toejuichen. Bij ons in Vlaanderen krijgt deze hypocrisie de vorm van een minister van financiën van de N-VA, die zijn best deed om met grote broers en zusters op Europees niveau de strijd tegen de nationale zelfbeschikking op te voeren (die hij en zijn partij nochtans claimen voor Vlaanderen te willen verwezenlijken).

V-SB stelt zich ernstige vragen bij de overgave van Tsipras en zijn regering en had liever gezien dat Syriza voluit de "61 % OXI" van de Griekse bevolking zou gevolgd hebben, ook (misschien zelfs vooral) als dat een "Grexit" als gevolg zou hebben. Maar we weigeren om zomaar termen als "verraad" en "capitulatie" te gaan gebruiken en vanop de zijlijn kritiek te geven zonder na te denken over de rol van de rest van Europa in deze kwestie. De rest van de EU heeft - op Cyprus na - nog niet moeten ervaren wat het is om dagen en weken zonder liquide middelen te zitten, en te leven in een land dat in een situatie van acute armoede zit. Geen enkel ander Europees land was bereid ernstig weerwerk te bieden tegen de dictaten van de troika, zelfs sociaal-democratische regeringshoofden en parlementsvoorzitters zoals Hollande en Schulz vielen Syriza voortdurend aan. Het was letterlijk een strijd van één tegen allen tijdens de onderhandelingen. Wie eigenlijk werkelijk faalde, was de brede linkse beweging in Europa die niet in staat bleek massaal te mobiliseren voor een solidariteitsbeweging. Zelfs de vakbonden waren volstrekt afwezig in

het debat, maar daar zaten de politieke banden met de traditionele sociaal- en christendemocratie zeker voor iets tussen.

Voor ons toont deze nederlaag van Syriza twee belangrijke zaken aan: enerzijds is Europese solidariteit los van de soevereine democratische natiestaat een hersenschim gebleken, anderzijds is de strijd voor soevereiniteit van één enkel volk zeer moeilijk als die niet wordt gesteund door sterke solidariteit vanwege de andere volkeren. Meer dan ooit: soevereiniteit én solidariteit!

Colofon

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

in voorraad:

“V-SB t-shirt”

“Vlaanderen Tegen Racisme”

“Ik ♥ van Brussel”

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>